

Xuân về, Tết đến. Thời tiết nơi tôi ở chẳng ấm áp chút nào như lời các văn, thi sĩ diễn tả mùa xuân. Tết tại miền bắc Mỹ trời lạnh cóng, thêm cái nạn đường xá đóng băng càng làm cho dân VN ta ít muốn ra ngoài, ngay cả đi lễ Chùa nhân dịp đầu năm. Nhưng năm nay thật là bất thường, tháng 12 năm 2000 tuyết rơi ròng rã gần cả tháng, lượng tuyết cao 51 inches. Tuyết nhiều quá đóng băng trên mái nhà, nhiều người phải thuê thợ cào tuyết xuống. Có người đã chết vì nạn mái nhà sụp. Nhưng đến tháng 1/2001 (tháng 12 Canh Thìn), thời tiết trở nên rất tốt, tuyết vẫn rơi nhưng ít và tan ngay. Thế là điều mong ước của tôi được toại ý: hằng đêm, chúng tôi có thể đi chùa suốt cả tuần để tụng kinh Dược Sư.

Thời gian này, tôi đã gặp người khách lạ

ta cười, trả lời: “Tôi tên San, không nhà không cửa, đến đây đúng mùa lạnh, chị cứ gọi tôi là Hàn San cũng được.”. Vâng, tôi đáp.

Thú thật chúng tôi chỉ đến Chùa vào dịp Tết và những ngày lễ lớn, đôi khi đi cầu siêu cho thân nhân vài người bạn. Chùa nơi tôi sống, phức tạp lắm. Vài người trong ban trị sự lắm điều nhiều chuyện, cái Ngã của họ rất bự. Có người bạo miệng nói rằng: “Bọn họ (ban trị sự) không có cái thời vàng son vinh quang bên VN như tụi này, sang đây cũng chẳng hơn tụi này, nay gỡ Đạo ra hù mình đấy”. Người khách lạ với cái tên “TCQĐ” kích thích trí tò mò nơi vợ chồng tôi. Trước mặt, mọi người trong chùa và ban trị sự gọi là chú San. Không hiểu sao, vợ chồng tôi lại quen miệng gọi là Thầy Hàn San. Tôi thấy ở thầy Hàn San có cái gì khác thường, thầy có cách cư xử khác nhau giữa người chân thật và người giả dối,

Thằng cha quái đản

LANG TOE

ấy. Ông ta như một người thường, không cạo đầu như người xuất gia. Tôi hỏi nhỏ Lan, một vị trong ban ẩm thực chùa: “Ai vậy, cô Lan?”. Lan đáp: “Thằng cha quái đản”. Tôi rất ngạc nhiên trước câu trả lời của Lan, định hỏi thêm thì “thằng cha quái đản” đã đến gần tôi.

Tôi tươi cười: “Chào đạo hữu, đạo hữu mới tới chùa này, quý danh đạo hữu là chi?”. Ông

dữ dẩn. Thầy tỏ ra rất ngu đối với những người có lời nói độc ác. Một hôm nhà tôi khen: “Thầy Hàn San tụng kinh hay quá, chắc tương chao có hạng rồi”. Lan nói nhỏ với tôi: “Tu xuất mà!”.

Thế là tôi lại biết thêm một cái bí mật về “TCQĐ”. Để “check” điều Lan nói và muốn biết thêm về chú San, hôm ấy, trước giờ tụng kinh, tụi

tôi ngồi bên chú, tôi bất chợt, nửa đùa nửa thật: "Chúng tôi mù nên bây giờ mới vô, thầy đã ở sao lại ra". Tôi chờ đợi câu trả lời, may ra biết thêm bí ẩn nơi Thầy, nhưng tôi đã thất vọng. Thầy chỉ trả lời bằng một nụ cười rất hoan hỉ.

Người khách lạ ấy đến chùa với cái xe hơi cũ, kéo theo một trailer để ở vườn chùa. Thầy ngủ ở trailer, vào chùa dọn dẹp, lau chùi bàn thờ, rửa chén bát cho các ni cô. Các bà các cô trong ban trị sự rửa bát đều mang găng sợ hư tay vì nước phèn. Nhà tôi thấy thầy rửa chén, chọc thầy: "Sao thầy không mang găng?". Thầy cười đáp: "Tôi là phái xấu nên không cần găng". Tôi thoáng thấy vài bà lườm thầy.

Thầy ít ở trong nhà bếp, ngoài lúc dọn cơm, rửa bát, làm rác. Vì thầy đã hiểu tại sao trên vách bếp, ni cô lại dán câu: "Bớt một câu truyện, thêm một lời niệm Phật". Thầy San thường ngồi một mình bên cạnh chiếc hồng chung trên chánh điện. Trong khóa lễ thầy San lễ rất thành kính. Thầy thỉnh chuông trống Bát Nhã thật tuyệt. Khi thỉnh chuông, sắc diện thầy tươi tắn như chìm theo âm thanh, hòa nhập vào chân không bao la. Thầy nói ít, lúc nào cũng cười. Đến bữa cơm, thầy thường kiếm cớ để ăn sau cùng, còn gì ăn nấy. Những món ăn ngon, lạ của thí chủ, thầy không đụng đũa, nếu chủ nhân không múc cho thầy. Biết ý, tôi luôn múc thức ăn của tôi đem đến mời thầy, thầy ăn vui vẻ và lúc nào cũng cảm ơn. Có lần Lan nói với nhà tôi: "Của chùa, ai ăn người ấy múc, ai biết người ta thích ăn món ấy hay không mà mời, đẹp!". Nhà tôi cười, nói: "Nghe giọng nói, tôi biết thầy San cùng xứ với cô mà". "Ừ, cùng xứ chứ sao" Lan tiếp. Nhà tôi lại chọc Lan: "Sao bữa trước, cô nói thầy trụ trì cùng xứ với cô, nên cô biết thầy thích món gì, món gì... với thầy Hàn San cô lại không biết". Lan đuối lý, lườm chồng tôi.

Ngày 29 Tết, trên đường đến chùa có tai

nạn xe hơi. Kẹt xe cả tiếng đồng hồ. May hôm đó, vợ chồng tôi đi sớm nên đến chùa trước. Buổi tụng kinh trễ hơn một giờ để quý vị đến sau. Nhà tôi có dịp đàm luận với thầy Hàn San. Nhà tôi thành thực nói: "Căn cơ chúng tôi chậm lụt, vợ chồng tôi chỉ tụng kinh và trì thần chú. May ra lúc sắp chết nhớ được mười niệm Phật A Di Đà để về Tây Phương, không dám mơ tưởng đến thiền định, tôi sợ thiền không đúng cách lại tẩu hỏa nhập ma thì nguy. Thầy có thể tóm tắt các điều kiện thiền định để tôi xem có làm được không? Tôi cũng thích "đốn ngộ" lắm".

Nghe xong, thầy Hàn San cười xằng xặc rồi nghiêm trang nói: "Khi bước vào thiền định, cần ba điều kiện căn bản:

-Phải luôn luôn quán tưởng tánh không để diệt ngã.

-Phải mở rộng lòng từ bi để giữ liên hệ với chúng sanh.

-Phải giữ tâm vô sở cầu để tránh gặp ma chướng."

Nhà tôi tiếp: "Các vị trong ban trị sự ở đây, ai cũng khoe thiền giỏi lắm, thầy có tin không?". Thầy Hàn San chỉ cười, không trả lời.

Mọi người trong chùa có ý xem thường chú San, vì y phục chú thì xuềnh xoàng; chẳng có

ý kiến về món ăn ngon, dở; chẳng bao giờ nói về mình; chẳng chê, khen ai; có lối sống khác người nên được cái tên “thằng cha quái đản” chẳng?

Trừ vợ chồng tôi ra, tôi thấy thầy Hàn San không nói đạo với ai cả. Trong suốt tuần lễ tụng kinh Dược Sư, vợ chồng tôi luôn luôn đi sớm để nói truyện đạo với thầy Hàn San. Tâm thầy hiền hòa, kiến thức Phật Giáo rất sâu.

Hết Tết, chúng tôi không đi chùa. Đến rằm tháng Giêng, chúng tôi đem lễ vật đến lễ Thượng Nguyên, thì được biết thầy Hàn San không còn ở chùa nữa. Trước khi ra đi, thầy có nói với thầy trụ trì gửi lời chào vợ chồng tôi. Mọi người đều thắc mắc không biết thầy là ai và đã đi đâu? Khi gặp cô Lan, nhà tôi chọc cô: “Thằng Cha Quái Đản đâu, cô Lan?”. “Đi rồi” Lan nói. “Đi đâu?” chồng tôi hỏi. “Ai mà biết” Lan nói. “Chắc về Ngũ Đài Sơn rồi” chồng tôi giỡn.

Hình như mọi người giật mình. Dược thể, chồng tôi bồi thêm: “Quý vị có nhớ chuyện hai ngài Hàn San và Thập Đắc chính là đức Văn Thù và Phổ Hiền thị hiện để thử lòng chúng sanh trong lịch sử Phật Giáo không? “Thằng Cha Quái Đản” cũng có tên là Hàn San, tức là bồ tát Văn Thù thì nay về Ngũ Đài Sơn là đúng rồi”. Nghe vậy, Lan càng hã hớn, cứ chạy theo chồng tôi hỏi mãi. Cuối cùng cô ta nói: “ Tôi thật có mắt như mù, thôi tuần sau tôi sẽ mua bông trái đến sám hối. Anh chị làm phước đến cầu xin cho em với nhé”.

Chồng tôi nói: “Định nghiệp rồi, khó gỡ lăm”. Lan hỏi: “Trả nghiệp bằng cách nào?”. Chồng tôi nghiêm mặt nói: “Kiếp sau nếu được làm người, cô sẽ được đặt một cái tên na ná cái tên “thằng cha quái đản”. Mặt Lan méo xẹo, nước mắt lã chã.

Lang Toe

Vào Mộng

*Ta vẫn ngại đưa em vào nỗi nhớ
 Vì có lần đại đột gọi tên em
 Soi tên xong, chín từng mưa òa vỡ
 Ta một mình, đành chết đuối trong đêm*

*Ta khôn rồi, đưa em vào giấc ngủ
 Thuộc nằm lòng những câu nói khi mê
 Em ngủ ngơ đâu biết mình trong mộng
 Lần đầu tiên, em lạc lối đi về!*

NGUYỄN TRUNG LÂM